

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w W. III Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Ewa Suhecka- Bartnik

Protokolant: Magdalena Tryka

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022 r. w W.

na rozprawie

sprawy z wniosku L.L.

z udziałem Prezydenta W. , Wojewody (...) i Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

w przedmiocie odwołania L.L. od decyzji Prezydenta W. nr (...) z dnia 21 października 2022 r.

postanawia:

1. oddalić odwołanie;
2. ustalić, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sędzia Ewa Suhecka- Bartnik

Sygn. akt: III Ns 90/22

UZASADNIENIE POSTANOWIENIA
Z 26 PAŹDZIERNIKA 2022 r.

Odwołaniem z dnia 22 października 2022 roku złożonym na biurze Podawczym Sądu Okręgowego w W. o godz. 16:35 L.L. zaskarżył w całości decyzję nr (...)z dnia 21 października 2022 roku Prezydenta W.. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- a) naruszenie art. 14 ust. 3 w związku z art. 26a Prawa o zgromadzeniach, art. 7, art. 8 § 1 k.p.a., art. 75 § 1 k.p.a., oraz art. 77 § 1 k.p.a. poprzez wydanie Decyzji pomimo niedokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i niepodjęcia przez Organ wystarczających czynności dowodowych zmierzających do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, wskutek oparcia zaskarżonej decyzji wyłącznie na zadeklarowanych i niepokrywających się z w pełnym zakresie miejscu i czasie wystąpień zgromadzeń: „świętowanie niepodległości pod hasłem (...) – organizowanego przez skarżącego oraz (...) – organizowanego przez Stowarzyszenie (...) w sytuacji, gdy ustalenie wszystkich okoliczności sprawy spoczywa na Organie, którego ustawowym obowiązkiem jest dokonanie ustaleń na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego do wydania decyzji o przekonującej treści;
- b) naruszenie art. 14 ust. 3 w związku z art. 26a Prawa o zgromadzeniach, art. 57 w związku z art. 31 Konstytucji RP oraz art. 11 ust. 1 i 2 i art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez instrumentalne skorzystanie z normy art. 14 ust. 3 Prawa o zgromadzeniach i zakazanie skarżącemu organizacji zgromadzenia, w sytuacji, gdy ograniczanie wolności zgromadzeń powinno być traktowane jako absolutny wyjątek, co wskazuje na potrzebę zawężającej interpretacji wszelkich ograniczeń dotyczących swobodnego, pokojowego zgromadzania się, a przeciwnie działania Organu stanowią ograniczenie praw i wolności obywatelskich skarżącego i innych uczestników zgromadzenia, co prowadzi zaś do zakwestionowania wewnętrznej moralności

prawa i stanowi bezpośrednie niebezpieczeństwo dla demokratycznego państwa prawnego;

- c) naruszenie art. 14 ust. 3 w związku z art. 26a Prawa o zgromadzeniach oraz art. 8 § 1 k.p.a. poprzez prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej;
- d) naruszenie art. 14 ust. 3 w związku z art. 26a Prawa o zgromadzeniach, art. 57 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez zakazanie skarżącemu organizacji zgromadzenia, w sytuacji gdy decyzja Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, I NSNc 247/22 o przywróceniu do obiegu prawnego zgody na cykliczne organizowane zgromadzeń, jest nieważna z mocy prawa, została wydana z rażącym naruszeniem prawa przy nienależytej obsadzie sądu, i nie może ograniczać konstytucyjnych praw skarżącego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wyrażenie zgody na organizację przez skarżącego zgromadzenia zwołanego od godziny 23.30 dnia 10 listopada br. do godziny 22.00 dnia 11 listopada 2022 r. na rondzie (...) w W. z przemarszem al. (...), rondem (...), mostem (...) na błonia stadionu (...).

Uzasadniając swoje stanowisko, skarżący wskazał, iż Organ wydał decyzję zakazującą zgromadzenia pomimo niedokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i niepodjęcia przez Organ wystarczających czynności dowodowych zmierzających do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy. Skarżący wyjaśnił, iż Organ podjął decyzję bazując wyłącznie na przesłance, iż zgromadzenie ma się odbyć w tym samym miejscu i tym samym czasie, co zgromadzenie organizowane cyklicznie. Organ powinien był ustalić powyższe okoliczności na podstawie uzupełniających środków dowodowych – czego w ocenie skarżącego nie uczynił. Skarżący wyjaśnił również, iż Organ niedostatecznie uzasadnił swoją decyzję. Motywy rozstrzygnięcia, w tym odniesienie się do żądań i twierdzeń strony, powinny znajdować się w uzasadnieniu decyzji.

Skarżący wskazał również, iż Organ pominął procedurę z art. 12 ust. 2 Prawa o zgromadzeniach, zgodnie z którą powinien on być najpierw wezwać zgłaszającego do zmiany miejsca i czasu odbywania się zgromadzenia. Skarżący natomiast nie został wezwany do podjęcia takich czynności. W konsekwencji należy stwierdzić, iż decyzja została wydana z rażącym naruszeniem przepisów.

Skarżący podniósł wreszcie, iż orzeczenie Sądu Najwyższego, na które powołuje się organ, zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa. Zgodnie z uchwałą połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego, przy jego wydawaniu nastąpiła nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.c. albo sprzeczność składu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. W ocenie skarżącego, sędziowie Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, przy wydawaniu orzeczenia, mogli nie być bezstronni, mogli kierować się presją środowiska, które ich powołało.

Skarżący ostatecznie wskazał, iż zakazanie skarżącemu egzekwowania jego konstytucyjnych praw, w postaci organizacji pokojowego zgromadzenia, na podstawie dokumentu wydanego z rażącym naruszeniem prawa, narusza art. 57 Konstytucji.

Na rozprawie w dniu 23 października 2022 roku wnioskodawca podtrzymał złożone odwołanie. Uczestnik wskazał zaś, że wydana decyzja jest zasadna, podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. (*protokół rozprawy z dnia 23 października 2022 roku*)

Na skutek odwołania L.L. od Decyzji Prezydenta W.nr (...)z 21 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał 23 października br. postanowienie, w którym oddalił odwołanie, ustalając każda ze stron ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie (sygn. akt III Ns 86/22).

Argumentując swoją decyzję Sąd Okręgowy wskazał, że na skutek orzeczenia Sądu Najwyższego z 20.10.2022 r. (sygn. akt: I NSNc 247/22), decyzja Wojewody (...) z 25.10.2021 r. nr (...) odzyskała moc prawną a zgodnie z nią, zgromadzenie w celu uczczenia rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości i wyrażenia dumy narodowej organizowane przez Stowarzyszenie (...) na terenie W. o wskazanym obszarze i czasie, ma charakter cykliczny w rozumieniu art. 26a i n. ustawy z 24 lipca 2015 r. - Prawo o zgromadzeniach (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1389, dalej: PoZ). Z tego względu oceniając prawidłowość zaskarżonej przez L.L. decyzji prezydenta W. z 21.10.2022 r. poprzez pryzmat art. 14 pkt 3 PoZ Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania, bowiem naruszałoby to przepis przywołanego artykułu ze względu na tożsamość miejsca i czasu przy uwzględnieniu pierwszeństwa dla zgromadzenia cyklicznego, wynikającego z ustawy PoZ i decyzji Wojewody (...).

Na powyższe orzeczenie L.L. wniósł zażalenie, zarzucając:

- 1) nieważność postępowania z powodu sprzeczności składu sądu z przepisami prawa na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. i uchwały składu połączonych Izb SN z 23 stycznia 2020 r. gdyż sędzia referent Suchecka – Bartnik została powołana w sposób wadliwy a meritem dotyczyło powołania w sposób wadliwy sędziów SN wydających postanowienie IKNS z 20.10.2022 r. sygn. akt I NSNc 247/22, stanowiące podstawę zaskarżonej decyzji,
- 2) naruszenie art. 16 ust. 1 i 3 Prawa o zgromadzeniach, art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przez odmowę zbadania wymogów Unii Europejskiej, dotyczących niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy, tj. zastosowanie przepisów art. 42a §§ 1 i 2 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 29 §§ 2 i 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, i złamanie tym samym postanowienia wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie C-204/21 - i w konsekwencji, błędne uznanie Postanowienia Izby za istniejące w obiegu prawnym;
- 3) naruszenie art. 42a ust. 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych przez niezbadanie wymogów niezawisłości i bezstronności Janusza Niczyporuka i Oktawiana Nawrota, którzy podjęli Postanowienie Izby, mimo sformułowanego zarzutu co do ich niezawisłości i bezstronności;
- 4) naruszenie art. 57 Konstytucji RP, art. 16 ust. 1 i 3 Prawa o zgromadzeniach, art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przez uznanie Postanowienia Izby za istniejące w obiegu prawnym, a także odmowę zbadania jego zasadności i poprawności, podczas gdy postanowienie to efektywnie ogranicza konstytucyjne prawo skarżącego do organizacji pokojowego zgromadzenia a art. 16 PoZ opisuje jedyną dostępną skarżącemu ścieżkę obrony tegoż prawa.

Skarżący domagał się w związku z tym zmiany skarżonego postanowienia i uchylenia decyzji, od której się odwoływał, zakazującej organizacji zgromadzenia zwołanego od godziny 23.30 dnia 10 listopada 2022 r. do godziny 22.00 dnia 11 listopada 2022 r. na rondzie (...) w W. z przemarszem al. (...), rondem (...), mostem (...) na błonia stadionu (...).

Na skutek powyższego zażalenia Sąd Apelacyjny postanowieniem z 25.10.2022 r. uchylił postanowienie Sądu Okręgowego, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania (sygn. akt V Acz 725/22).

Sąd Apelacyjny uznał, że co do zasady brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa prowadzi do wadliwości procedury powołania na urząd sędziego. Obecnie ukształtowana KRS nie jest bowiem organem niezależnym, lecz działa jako organ podporządkowany bezpośrednio władzy politycznej, co wpływa bezpośrednio na prawidłowość procedury powoływania sędziów z jej udziałem. Jednakże Sąd Apelacyjny nie zgodził się ze skarżącym, że sam fakt, iż sędzia został powołany w procesie nominacyjnym przeprowadzonym przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o KRS oraz niektórych innych ustaw, przesądza o tym, że sąd z udziałem tego sędziego jest wadliwie obsadzony. O ile bowiem wadliwość powołania na urząd sędziego SN prowadzi bezpośrednio do nieważności postępowania z udziałem takich osób, o tyle w przypadku sędziów sądów powszechnych jest konieczne zbadanie in casu okoliczności powołania danego sędziego w wadliwej procedurze nominacyjnej wg kryteriów określony w orzecznictwie ETPCz i TSUE w szczególności wyrokach TSUE z 19.11.2019 r. C 585/18, ETPCz w sprawie A. przeciwko Islandii - wyrok z dnia 19 marca 2019 r. oraz wyrok Wielkiej Izby z dnia 1 grudnia 2020 r., skarga nr 26374/18, celem ustalenia istnienia przesłanek do zastosowania art. 379 pkt 4 k.p.c.

Opierając się na tak określonych podstawach Sąd Apelacyjny nie stwierdził na gruncie rozpoznawanej sprawy istnienia szczególnych okoliczności, dotyczących osoby sędziego Ewy Sucheckiej – Bartnik, które mogłyby wskazywać, że skład sądu z jej udziałem nie spełniał wymagań niezawisłości i bezstronności. Badanie spełniania standardu niezawisłości i bezstronności opiera się na zarzutach sformułowanych przez uczestników postępowania. Dlatego to na nich spoczywa obowiązek wskazania takich okoliczności, które uzasadnią zarzut w tym zakresie, który nie może być sformułowany w sposób ogólnikowy, jak miało to miejsce w sprawie.

Odnosząc się do drugiego zarzutu skarżącego skład odwoławczy wskazał, że Sąd w ramach niniejszego postępowania zainicjowanego odwołaniem od konkretnej decyzji o zakazie zgromadzenia, na podstawie art. 16 PoZ, ocenia prawidłowość zaskarżonej decyzji Prezydenta W. z dnia 21 października 2022 r. wydanej na podstawie art. 26b ustawy – Prawo o zgromadzeniach, w związku z obowiązującą aktualnie w porządku prawnym **ostateczną decyzją Wojewody (...)** nr (...) z dnia 25 października 2021 r.

Na skutek postanowienia Sądu Najwyższego w sprawie sygn. I NSNc 247/22, uchylono w całości postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 października 2021 r. sygn. V Acz 656/21 wraz z poprzedzającym je postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 października 2021 r. sygn. IV Ns 128/21 i oddalono odwołanie Prezydenta W. z dnia 26 października 2021 r. od w/w decyzji Wojewody (...) z dnia 25 października 2021 r. Jako że orzeczenia Sądu Apelacyjnego i Sądu Okręgowego utraciły byt prawny, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania że nie ma podstaw do uznania, iż w/w orzeczenia nadal istnieją i wiążą strony, inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby (art. 365 § 1 k.p.c., art. 366 k.p.c.). Sąd Apelacyjny podkreślił, że brak jest instrumentów prawnych, które pozwoliłyby – tak jak tego żąda skarżący – sądowni w ramach niniejszej sprawy formalnie rozstrzygnąć o „nieistnieniu” w obiegu prawnym postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 r. sygn. I NSNc 247/22. Dlatego też za bezprzedmiotową uznał argumentację skarżącego przedstawioną w pkt 3 zażalenia, zarzucającą Sądowi Okręgowemu niedokonanie oceny wymogów niezawisłości i bezstronności sędziów orzekających w składzie Sądu Najwyższego w oparciu o uchwałę składu połączonych Izb: Cywilną, Karną oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny podzielił natomiast zarzuty skarżącego przedstawione w pkt 4 zażalenia odnośnie do naruszenia art. 57 Konstytucji RP, art. 16 ust. 1 i 3 Prawa o zgromadzeniach, art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności ale jedynie w kontekście w jakim Sąd Okręgowy nie poddał kontroli legalności tego konkretnego zgromadzenia cyklicznego, które stanowiło podstawę wydania zaskarżonej decyzji⁰ zakazującej organizacji zgłoszonego zgromadzenia. Zgodę na wspomniane cykliczne organizowanie zgromadzenia wyraził Wojewoda (...) w decyzji z dnia 25 października nr (...), która – jak wskazano we wcześniejszych rozważaniach – aktualnie obowiązuje w porządku prawnym.

Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie z art. 26e PoZ, do zgromadzeń organizowanych cyklicznie przepisy art. 8, art. 10-12 oraz art. 14-20 tej ustawy stosuje się odpowiednio. Zawarte w art. 26e PoZ odesłanie obejmuje również art. 16 PoZ, przewidujący odwołanie do sądu powszechnego od decyzji o zakazie zgromadzenia zwykłego, nakazując jego odpowiednie stosowanie do zgromadzeń organizowanych cyklicznie. Oznacza to, że przepis art. 16 PoZ znajduje zastosowanie do wszystkich kwestii objętych zakresem rozdziału 3a Prawa o zgromadzeniach, a więc również do decyzji wojewody w przedmiocie zgody na

cykliczne organizowanie zgromadzeń. Stanowisko takie, podzielane przez sąd apelacyjny, zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 23 stycznia 2018 r., III SZP 4/17. Jak wskazał Sąd Najwyższy, taka wykładnia tego przepisu zapewnia jednolitą kognicję sądu powszechnego w sprawach odwołań od wszystkich aktów administracyjnych dotyczących organizowania zgromadzeń cyklicznych, tak jak ma to miejsce w przypadku zgromadzeń zwykłych. W uzasadnieniu natomiast uchwały Sądu Najwyższego (7) z 28 marca 2018 r., III SZP 1/18 podniesiono, nie podzielając tym samym stanowiska Trybunału Konstytucyjnego zawartego w uzasadnieniu wyroku z 16 marca 2017 r., Kp 1/17, że przepisy ustawy Prawo o zgromadzeniach nie przewidują mechanizmu odwołania do organu wyższego stopnia, czy też sądu administracyjnego.

Sąd Apelacyjny podkreślił trafność zarzutu skarżącego, że decyzja wojewody wyrażająca zgodę na cykliczne organizowanie zgromadzeń musi być poddana kontroli sądowej. Bez wątplenia bowiem decyzja ta ma charakter władczy, kształtujący sytuację prawną innych podmiotów. Nie jest więc możliwa i zgodna z Konstytucją taka wykładnia przepisów ustawy Prawo o zgromadzeniach, która wydane przez wojewodę rozstrzygnięcie w przedmiocie zgromadzenia cyklicznego wyłączałaby spod tej kontroli w ramach odwołania od decyzji wydanej na podstawie art. 26b ust. 3 i art. 14 pkt. 3 PoZ. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawo do odwołania rozciąga się również na decyzję wojewody, jeżeli uprawniony do odwołania kwestionuje również zgodność z prawem tej decyzji, jako wpływającej na ograniczenie wolności zgromadzeń innych podmiotów aniżeli beneficjent zgody udzielonej przez wojewodę. W przypadku bowiem kolizji zgromadzeń w miejscu i czasie pierwszeństwo przysługuje zgromadzeniu cyklicznemu a organ gminy jest zobowiązany do wydania decyzji o zakazie zgromadzenia zwykłego (art. 14 pkt 3 i art. 26b ust. 3 ustawy). Formalnie pozytywna decyzja wojewody o wyrażeniu zgody na zorganizowanie zgromadzenia cyklicznego zawiera silny aspekt negatywny, skutkujący nałożeniem zakazu organizowania zgromadzeń innych niż cykliczne w miejscu i czasie zgromadzenia cyklicznego. Okoliczność ta stanowi istotny argument za objęciem pozytywnej decyzji wojewody o wyrażeniu zgody na zorganizowanie zgromadzenia cyklicznego kontrolą sądową w ramach odwołania od decyzji organu gminy wydanej na podstawie art. 26b ust. 3 i art. 14 pkt. 3 PoZ.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny przedstawił Sądowi Okręgowemu wytyczne, zgodnie z którymi Sąd Okręgowy powinien w niniejszej sprawie:

- 1) dokładnie zbadać czy sporna decyzja Wojewody (...) w przedmiocie zgody na cykliczne organizowanie zgromadzeń została wydana z dochowaniem wszystkich wymogów formalnych i merytorycznych określonych prawem (art. 26a ustawy-Prawo o zgromadzeniach) z zastosowaniem norm art. 57 Konstytucji RP i art. 31 Konstytucji RP,
- 2) ocenić prawidłowość tej decyzji zgodnie z art. 9 Konstytucji RP m.in. w kontekście art. 11 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5...).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny uznał, że nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy w ramach postępowania odwoławczego zasadności decyzji Wojewody (...) z dnia 25 października 2021 r. wyrażającej zgodę na cykliczne organizowanie zgromadzenia w celach wskazanych w tej decyzji było nieuzasadnione. Brak rozpoznania odwołania w tym zakresie oznaczał w ocenie Sądu Apelacyjnego nierozpoznanie istoty sprawy, co uzasadniało w świetle art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi okręgowemu celem rozpoznania wniesionego odwołania.

Przewodniczący w Sądzie Okręgowym zobowiązał uczestników do zajęcia aktualnego stanowiska, które wpłynęło do Sądu w określonym terminie tj. 25.10.2022 r. do godz. 18.00.

Odwołujący się L.L. podtrzymał stanowisko, że decyzja Wojewody z dnia 25 października 2021 r. była niezgodna z prawem i wnosił o uznanie jej za nieważną bądź uchylenie jej, a także o uchylenie zakazu zgromadzenia skarżącego.

Skarżący wnosił także o dołączenie do sprawy argumentacji wniesionej w odwołaniu Prezydenta W. z 27.10.2021 r. w sprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie., sygn. akt IV Ns 128/21.

Skarżący podtrzymał stanowisko prezentowane we wcześniejszym postępowaniu zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego z 20.10.2022 r. I NSNc 247/22, o tym że wydarzenia z 2020 nie spełniają definicji “tego rodzaju wydarzenia, chociażby nie w formie zgromadzenia”. Podkreślał, że mechanizm zgromadzeń cyklicznych został stworzony po to, by nadać specjalne uprawnienia, specjalny status części organizatorów zgromadzeń, pod warunkiem spełnienia konkretnych warunków. Uprawnienia te wywołują ograniczenie

konstytucyjnych praw innych osób. Takie ograniczenie może mieć miejsce, ale wyłącznie jako wyjątek - i nie może być uzasadnione łamaniem prawa przez osoby na tym zyskujące.

Ze względu na agresywny, nienawistny charakter (...), i bardzo liczne incydenty przemocy w poprzednich latach jego organizacji, jego organizacja efektywnie uniemożliwia Skarżącemu świętowanie Świąta Niepodległości w centrum Warszawy, gdyż jest on osobą publicznie znaną, i jawnym gejem - przez co na wydarzeniu organizowanym przez Stowarzyszenie jego życiu i zdrowiu zagrażałoby niebezpieczeństwo.

Prezydent W. z kolei podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w postępowaniu przed sądami Okręgowym i Apelacyjnym oraz przed Sądem Najwyższym w sprawie zakończonej postanowieniem I NSNc 247/22, o tym że wydarzenia z 11.11.2020 r. nie miały charakteru pokojowego czczenia rocznicy odzyskania niepodległości, a zatem nie spełniały przesłanek art. 3 ust. 1 PoZ i nie miały charakteru tożsamego z tymi, na które została wyrażona zgoda przez Wojewodę (...) w decyzji z 25.10.2021 r. Prezydent szeroko odwoływał się do argumentacji Sądu Apelacyjnego zawartej w uzasadnieniu postanowienia z 29.10.2021 r. sygn. akt VI Acz 734/20., ze względu na to, że prawne znaczenie instytucji zgromadzeń cyklicznych nie może polegać na legalizacji działań jawnie i rażąco sprzecznych z przepisami ustawy a także takimi, które nie mogą podlegać ochronie z art. 57 Konstytucji RP. Z tego też względu podtrzymana została argumentacja prezentowana we wskazanych postępowaniach o tym, że brak jest spełnionego wymogu koniecznego warunku dla uznania zgromadzenia za cykliczne, ze względu na brak przesłanki trzykrotnego w ciągu trzech lat odbycia się wydarzenia.

W konkluzji Prezydent W. oświadczył, iż zaskarża w całości decyzję Wojewody (...) z dnia 25 października 2021 r., znak (...), zarzucając, że została ona wydana z rażącym naruszeniem obowiązujących przepisów prawa materialnego – ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. - Prawo o zgromadzeniach i wnosił o jej uchylenie.

Realizując wytyczne Sądu Apelacyjnego, który wskazał konieczność zbadania zgodności Decyzji Wojewody (...) ze wskazanymi przepisami PoZ w powiązaniu z przepisami art. 9, 31 i 57 Konstytucji RP, ze względu na wnioski złożone w aktualnych stanowiskach stron, Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 25 października 2022 roku wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestników postępowania Wojewodę (...) i Stowarzyszenie (...).

Stanowisko w postępowaniu zajął także uczestnik Stowarzyszenie (...) wnosząc o oddalenie odwołania L.L. oraz zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Stowarzyszenia według norm przepisanych.

Uczestnik wskazał, że stanowisko Prezydenta W. jest wewnętrznie sprzeczne i zmieniało się w toku postępowania zaś zaskarżenie decyzji Wojewody (...) nastąpiło nie tylko w piśmie procesowym złożony w niewłaściwym postępowaniu ale także po upływie terminu przy czym brak możliwości zaskarżenia takiej decyzji przez organ został przesądzony postanowieniem Sądu Najwyższego z 20 października 2022 r. sygn. akt I NSNc 247/22. Stowarzyszenie również wskazało na prawidłowość decyzji Prezydenta W. z r. zakazującej L.L. organizacji zgromadzenia ze względu na pierwszeństwo zgromadzenia cyklicznego organizowanego przez Stowarzyszenia (...)w oparciu o decyzję Wojewody (...) z 25.10.2021 r. Przepisy w oparciu o które została wydana przedmiotowa decyzja zostały uznane za zgodne z konstytucją na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego Kp 1/17. Uczestnik argumentował że uwzględnienie odwołania prowadziłyby także do naruszenia wolności zgromadzeń uczestników samego (...), który gromadzi dziesiątki tysięcy osób, szczególnie biorąc pod uwagę aktualne wydarzenia na wschodnią granicą Polski.

Stanowisko w sprawie zajął także uczestnik Wojewoda (...), który wnosił o oddalenie odwołania w całości i odrzucenie odwołania od decyzji Wojewody (...) z 25.10.2021r. (...) Uczestnik oponował stanowisku Sądu Apelacyjnego, prowadzącym do poza proceduralnej ponownej kontroli ostatecznej i prawomocnej decyzji Wojewody (...). Wskazywał, że stanowisko Sadu Apelacyjnego jak i wnioskodawcy, a także zmodyfikowane stanowisko Prezydenta W. dotyczące zakresu kognicji Sądu Okręgowego jest bezpodstawne i nieprawidłowe. Przyjęcie argumentacji Sądu Apelacyjnego prowadzi de facto do uniknięcia potrzeby rozstrzygnięcia o możliwości zastosowania trybu, o którym mowa w art. 12 ust. 2 PoZ i przeniesienie istoty rozpoznania na otwarcie kolejnej możliwości kontestowania zbadanej już decyzji administracyjnej. Ochrona wolności zgromadzeń – jak podnosił uczestnik – nie może być furtką do uchylecia zasad postępowania administracyjnego jak też jurysdykcyjnego i całego systemu kontroli zwyczajnej i nadzwyczajnej orzeczeń administracyjnych i sądowych.

Na rozprawie w dniu 26 października 2022 roku wnioskodawca i uczestnicy wnosili jak dotychczas, przy czym Prezydent W. sprecyzował stanowisko zawarte w piśmie z dnia 25

października 2022 roku, w ten sposób, iż wnosi jedynie o przesłankowe zbadanie merytorycznej zasadności decyzji Wojewody (...) z dnia 25 października 2022 roku.

Sąd Okręgowy pominął na rozprawie w dniu 26 października 2022 roku wnioski dowodowe wnioskodawcy o dołączenie do sprawy argumentacji wniesionej w odwołaniu Prezydenta W. z dnia 27 października 2021 r. w sprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie, IV Ns 128/21 jako niedopuszczalny- przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują powoływania się- w tym jako na dowód – na stanowisko wyrażone przez uczestnika postępowania w innej sprawie. Zauważenia wymaga przy tym, że stanowisko Prezydenta W. było znane Sądowi z racji złożenia odpowiedzi na odwołanie oraz aktualnego stanowiska w sprawie z 25.10.2022 r. oraz z uwagi na treść uzasadnienia Sądu Najwyższego w sprawie I Ns Nc 247/22.

Sąd Okręgowy pominął wniosek uczestnika Wojewody (...) o dołączenie akt Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. IV Ns i przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w tych aktach tj decyzji administracyjnych i postanowień sądowych na okoliczność wyczerpania toku instancyjnego, zwykłego i nadzwyczajnego w przedmiocie ww. decyzji, na podstawie 235² §1 pkt 2 i 3 k.p.c. wobec uznania, że okoliczność wyczerpania trybu zaskarżenia jest bezsporna między stronami a także notoryjna ze względu na treść postanowienia Sądu Najwyższego z 20.10.2022 r. I NSNc 247/22 i jego uzasadnienia.

Sąd Okręgowy pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań R.B. na podstawie art. 235² §1 pkt 3 k.p.c. wobec uznania, że jest to dowód nieprzydatny do rozstrzygnięcia w sprawie- możliwe było wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a przeprowadzenie dowodu z zeznań uczestnika mające charakter subsydiarnego nie było konieczne dla jej rozpoznania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 11 października 2022 roku L.L. złożył do Urzędu W. zawiadomienie o zgromadzeniu zwołanym od godziny 23.30 dnia 10 listopada br. do godziny 22.00 dnia 11 listopada 2022 r., na rondzie (...) w W. z przemarszem al. (...), rondem (...), mostem (...) na błonia stadionu (...). W zawiadomieniu wskazał, iż w zgromadzeniu tym weźmie udział

20.000 osób, a jako cel określił, że jest to „świętowanie niepodległości pod hasłem (...) Zgromadzenie to zostało zarejestrowane przez organ gminy (*zawiadomienie k. 8-9, pisma k. 6-7, zrzut strony BIP k. 11*).

Upřednio Wojewoda (...) decyzją z dnia 25 października 2021 roku, nr (...) wyraził zgodę na cykliczne organizowanie zgromadzenia w celu uczczenia rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości i wyrażenia dumy narodowej przez Stowarzyszenie (...) na terenie W. na obszarze: od ronda (...) / pl. (...) (prostokąt wyznaczony liniami ulicy: Al. (...) od ronda (...) do wysokości ul. (...), przedłużenie linii ul. (...) w stronę PKiN do tego budynku, z drugiej strony linia wyznaczona ul. (...) do ul. (...) oraz przedłużenie linii wg ul. (...) do budynku PKiN) z planowaną trasą przejścia: Al. (...), most (...), ul. (...) (zejście pętlą z mostu) i ul. (...), ul. (...) z zakończeniem na błoniach Stadionu (...) w W. organizowanych raz do roku w dniu 11 listopada od 2021 do 2023 w godzinach 14.00 - 19.00 (*decyzja Wojewody (...) z dnia 25 października 2021 roku k. 3-4*).

Na skutek odwołania Prezydenta W. od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Warszawie, IV Wydział Cywilny postanowieniem z 27 października 2021 r., sygn. akt IV Ns 128/21 uchylił w całości decyzję Wojewody. Zażalenia na to postanowienie wniesione przez Wojewodę oraz Stowarzyszenie postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 października 2021 r. wydanym w sprawie sygn. akt V ACz 656/21 zostały oddalone.

Postanowieniem wydanym dnia 20 października 2022 roku w sprawie sygn. akt I NsNc 247/22 Sąd Najwyższy w składzie: SSN Janusz Niczyporuk (sprawozdawca), SSN Oktawian Nawrot, Agnieszka Inga Zielonka (ławnik Sądu Najwyższego) po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 października 2021 r., sygn. V ACz 656/21, uchylił w całości zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 października 2021 roku V ACz 656/21 i poprzedzające je postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 października 2021 roku, IV Ns 128/21 (pkt 1) oraz oddalił w całości odwołanie Prezydenta W. z dnia 26 października 2021 r. od Decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 25 października 2021 r. (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 roku*).

Odpis powyższego postanowienia Sądu Najwyższego z uzasadnieniem wpłynął do Urzędu W. w dniu 21 października 2022 roku o godzinie 14.24. (*mail z postanowieniem i uzasadnieniem k. 12-30, pismo k. 5*)

W konsekwencji decyzją nr (...) z dnia 21 października 2022 roku Prezydent W. – działając na podstawie art. 26b ust. 3 i art. 14 pkt 3 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. – Prawo o

zgromadzeniach – zakazał Panu L.L. organizacji zgromadzenia zwołanego od godziny 23.30 dnia 10 listopada br. do godziny 22.00 dnia 11 listopada 2022 r., na rondzie (...) w W. z przemarszem al. (...), rondem (...), mostem (...) na błonia stadionu (...).

Uzasadniając powyższą decyzję, organ wskazał, iż Pan L.L. złożył w dniu 11 października 2022 roku do Urzędu W.zawiadomienie o zgromadzeniu zwołanym od godziny 23.30 dnia 10 listopada br. do godziny 22.00 dnia 11 listopada 2022 r., na rondzie (...) w W. z przemarszem al. (...), rondem (...), mostem (...) na błonia stadionu (...). W zawiadomieniu wskazał, iż w zgromadzeniu tym weźmie udział 20.000 osób, a jako cel określił, że jest to „świętowanie niepodległości pod hasłem (...)”. Zawiadomienie zostało złożone w trybie art. 7 ustawy Prawo o zgromadzeniach, co umożliwia organizatorowi także korzystanie z dróg w sposób powodujący utrudnienia w ruchu drogowym.

Organ wyjaśnił, iż w dniu 21 października 2022 roku do Urzędu W.wpłynęło postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 roku, I NSNc 247/22, na mocy którego uchylone zostało w całości postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 października 2021 roku, V ACz 656/21 i poprzedzające je postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 października 2021 roku, IV Ns 128/21 oraz oddalone zostało odwołanie Prezydenta W. z dnia 26 października 2021 r. od Decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 25 października 2021 r. Wyeliminowanie z obrotu prawnego zaskarżonych orzeczeń sądów powszechnych przywraca do obrotu Decyzję Wojewody (...) nr (...) z dnia 25 października 2021 r. w przedmiocie zgody na organizację zgromadzeń cyklicznych zwołanych przez Stowarzyszenie (...)w dniach 11 listopada w latach 2021-2023 w godzinach od 14.00 do 19.00 na terenie W., których program przewiduje zbiórkę uczestników na obszarze ronda (...) i pl. (...) (prostokąt wyznaczony liniami: Al. (...) od ronda (...) do wysokości ul. (...), przedłużeniem linii ul. (...) w stronę PKiN do tego budynku, z drugiej strony linią wyznaczoną ul. (...) do ul. (...) oraz przedłużeniem linii ul. (...) do budynku PKiN) z planowaną trasą przejścia: Al. (...), most (...), ul. (...) (zejście pętlą z mostu) i ul. (...), ul. (...) z zakończeniem na błoniach Stadionu (...) w W..

W związku z tym, że ustawodawca nałożył na organ gminy obowiązek wydania decyzji o zakazie przeprowadzenia zgromadzeń zwołanych w miejscu i czasie, w których odbywają się zgromadzenia cykliczne, o których mowa w art. 26a ustawy – Prawo o zgromadzeniach, organ orzekł jak w sentencji decyzji (*Decyzja nr (...)z dnia 21 października 2022 roku Prezydent W. k. 2*).

Zaskarżoną decyzję udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 21 października 2022 r. o godz. 17:00.

Na skutek ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie L.L. jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Jako punkt wyjścia do rozważań prawnych należało powtórzyć stanowisko przyjęte jednolicie zarówno w uchylonym orzeczeniu Sądu Okręgowego w Warszawie jak i w postanowieniu Sądu Apelacyjnego z 25.10.2022 r. o tym, że na chwilę rozpoznawania odwołania L.L. od decyzji Prezydenta W. nr (...)decyzja Wojewody (...) nr (...) z dnia 25 października 2021 r. ma charakter ostateczny.

Zgodnie zaś z przepisem art. 16 § 1 k.p.a. decyzje ostateczne, to decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji bądź wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż sąd w postępowaniu cywilnym obowiązany jest uwzględniać stan prawny wynikający z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiegokolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego tj. art. 156 k.p.a. (por także uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 16 lutego 2017 r., sygn. akt I CSK 679/15, nie publ.).

Sąd Okręgowy to stanowisko podziela. Weryfikacja zatem decyzji administracyjnej jest ograniczona, gdyż ostateczne decyzje administracyjne o charakterze konstytutywnym wydane przez właściwe organy i w zakresie ich kompetencji tworzą stany prawne, których sądy cywilne nie mogą pomijać i muszą je uwzględniać przy rozstrzygnięciu sprawy. Co więcej, sąd cywilny nie jest władny samodzielnie rozpoznać na potrzeby toczącej się sprawy cywilnej ewentualnego zarzutu którejs z stron, że decyzja administracyjna o charakterze konstytutywnym jest decyzją nieważną lub merytorycznie błędną. Należy bowiem odróżnić kompetencję sądu cywilnego do samodzielnego rozstrzygnięcia w konkretnej sprawie i dla jej potrzeb o skuteczności danego aktu administracyjnego w sferze stosunków cywilnoprawnych od funkcji organów administracji i sądu administracyjnego w zakresie stwierdzenia nieważności aktu administracyjnego. Jest to stanowisko wynikające z utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, szeroko omówione w uchwale tego sądu w składzie 7 sędziów z 9.10.2007 r. (sygn. akt: III CZP 46/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 30). Możliwość badania, a ściślej - kwestionowania decyzji administracyjnej wyłącznie w ograniczonym zakresie, w myśl wypracowanej w judykaturze Sądu Najwyższego koncepcji bezwzględnej

nieważności (nieistnienia) decyzji administracyjnej, stanowi jedyne odstępstwo od zasady związania sądu cywilnego decyzją administracyjną.

Nie mogło także ujść uwadze Sądu, że samo zakwestionowanie decyzji Wojewody (...) w niniejszym postępowaniu i przesłankowe o tym rozstrzygnięcie, do czego zobligował Sąd Apelacyjny Sąd I instancji, nie wyeliminuje tej decyzji z obrotu prawnego. Przedmiotem rozstrzygnięcia w postanowieniu kończącym postępowanie w niniejszej sprawie nie mogła być decyzja Wojewody- nie mogła jej dotyczyć sentencja postanowienia. Sąd Okręgowy uznaje za zasadne wskazanie, że uwzględnienie dopuszczalności badania w każdej sprawie zainicjowanej odwołaniem od zakazu zgromadzenia wydanej na podstawie art. 26 b ust. 3 PoZ decyzji Wojewody prowadziłyby, w sytuacji dokonania przesłankowo negatywnej oceny takiej decyzji, do tego, iż w tym samym miejscu i czasie odbyłyby się dwa zgromadzenia w oparciu o ostateczne i prawomocne o orzeczenia o konkurencyjnej ze sobą treści.

Podkreślić należy, iż nabiera to szczególnego znaczenia w kontekście ciężącego na władzach państwowych obowiązku zagwarantowania pluralizmu a zatem faktycznego poszanowania wolności zgromadzenia się – co ma także skutek w konieczności zapewnienia skutecznego korzystania z tej wolności, zagwarantowania pokojowego przebiegu wszelkich legalnych manifestacji a także bezpieczeństwa ich uczestników i organizatorów (wyrok ETPCz w sprawie A. przeciwko Turcji z 5 grudnia 2006 r., skarga nr 74552/01, § 35).

Uczestnicy w swoich stanowiskach złożonych po wydaniu postanowienia Sądu Apelacyjnego przywołali wprawdzie argumentację mającą wykazać nieprawidłowość Decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 25 października 2021 r., a która była co należy podkreślić zbieżna ze stanowiskiem zajmowanym przez Prezydenta W. w toku postępowań toczących się przed Sądem Okręgowym sygn. akt IV Ns 128/21 oraz przed Sądem Apelacyjnym sygn. akt V ACz 656/21, a co Sąd ustalił w oparciu o uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 roku. Argumentacja ta nie mogła prowadzić jednak do uznania, że decyzja Wojewody (...) jest aktem nieistniejącym czy bezwzględnie nieważnym.

Podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie nie przedstawiono tym zarzutów i dowodów, które wskazywałyby na wydanie decyzji z naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 k.p.a., Samo twierdzenie uczestnika –Prezydenta W., z przywołaniem argumentacji, która już raz była przedmiotem orzekania zarówno przez sądy powszechne jak i Sąd Najwyższy, nie jest wystarczające dla jego uwzględnienia.

Sąd Okręgowy w pełni podziela przy tym stanowisko wyrażone w treści uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie, że brak jest instrumentów prawnych, które pozwoliłyby sądowi w ramach niniejszej sprawy formalnie rozstrzygnąć o „nieistnieniu” w obiegu prawnym postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 r. sygn. I NSNc 247/22. Z tego wynika także brak możliwości dokonania oceny wymogów niezawisłości i bezstronności sędziów orzekających w składzie Sądu Najwyższego w oparciu o uchwałę składu połączonych Izb: Cywilną, Karną oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (str. 19 uzasadnienia). W konsekwencji orzeczenie to istnieje ze wszelkimi tego konsekwencjami, w tym wynikającymi z art. 365 § 1 k.p.c.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że Trybunał Konstytucyjny zbadał zgodność z Konstytucją art. 1 pkt 4 ustawy z 13 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach, dodający do ustawy z 24 lipca 2015 r. – Prawo o zgromadzeniach rozdział 3a „Postępowanie w sprawach zgromadzeń organizowanych cyklicznie” (art. 26a-26e), oraz art. 2 ustawy z 13 grudnia 2016 r. stwierdzając w wyroku z 16 marca 2017 r. że są one zgodne z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 57 konstytucji (sygn. akt Kp 1/17). Należy zaznaczyć przy tym, że wyroki Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą są ostateczne (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP), inaczej niż wyroki Sądu Najwyższego, które wiążą tylko w danej sprawie (art. 365 k.p.c., 398²⁰ k.p.c.), dla innych zaś spraw są stosowane na mocy autorytetu SN oraz stosowane jako wytyczne dla wymiaru sprawiedliwości.

Zatem Sąd stoi na stanowisku, że nie posiadał kompetencji do uznania, że decyzja Wojewody (...) wydana na podstawie przepisu uznanego za zgodny z Konstytucją RP przez Trybunał Konstytucyjny jest niezgodna z Konstytucją w przypadku powołania jakichkolwiek innych przesłanek niż wynikających z art. 156 k.p.a.

Niemniej jednak stosując się do wytycznych Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zbadał ostateczną decyzję Wojewody (...), w kontekście złożonych dowodów i podniesionych zarzutów stron, powielających w zasadzie już prezentowane stanowisko przez Prezydenta W. w postępowaniu zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego z 20 października 2022 r.

Wskazać należy bowiem, iż zgodnie z art. 386 § 4 i § 6 k.p.c., sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, a ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiążą sąd,

któremu sprawa została przekazana przy ponownym rozpoznaniu sprawy, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy nastąpiła zmiana stanu prawnego lub faktycznego, albo po wydaniu wyroku sądu drugiej instancji Sąd Najwyższy w uchwale rozstrzygającej zagadnienie prawne wyraził odmienną ocenę prawną.

W wyniku związania sąd I instancji ma obowiązek wykonać wszelkie zawarte w pisemnych motywach wskazania co do uzupełnienia postępowania dowodowego oraz zweryfikowania podanych w wątpliwość ustaleń faktycznych lub ponownego rozważania tych okoliczności, które według oceny sądu mogły rzutować na wynik sprawy. Wskazania zaś co do dalszego postępowania mogą dotyczyć sposobu usunięcia stwierdzonych uchybień, zakresu wykorzystania materiału i czynności procesowych z poprzedniego postępowania.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy był zatem związany wytycznymi Sądu Apelacyjnego, co do konieczności i zakresu zbadania decyzji Wojewody (...) z dnia 25 października 2022 roku pod kątem zgodności z przepisami art. 9, 31 i 57 Konstytucji RP oraz wskazanymi przepisami rangi międzynarodowej. Nie zaszła bowiem żadna z okoliczności wskazanych w art. 386 §6 k.p.c. pozwalająca na odstępianie od wskazań Sądu Apelacyjnego.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że Sąd w składzie niniejszym stoi na stanowisku, iż krąg uczestników w sprawie z odwołania od decyzji Prezydenta W. wydanej na podstawie art. 14 pkt 3 w zw. z art. 26b ust. 3 Poz jest wąski obejmując jedynie organ, który wydał zaskarżoną decyzję i podmiot, którego dotyczy zakaz. Niemniej jednak w tych szczególnych okolicznościach sprawy - uwzględniając wytyczne Sądu Apelacyjnego w W. zawarte w uzasadnieniu postanowienia wydanego w sprawie sygn. akt V Acz 725/22, konieczne stało się wezwanie do udziału w sprawie w charakterze uczestników postępowania Wojewody (...) oraz Stowarzyszenia (...), jako że decyzja Wojewody (...) bezpośrednio tych podmiotów dotyczyła i byli oni uczestnikami postępowania badającego uprzednio tę decyzję. (v. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego w sprawie III SZP 1/18)

Sąd Okręgowy stosując się zatem do wytycznych Sądu Apelacyjnego w Warszawie wskazuje, że brak było podstaw do uznania, że decyzja wojewody z 25 października 2021 roku nie została wydana z dochowaniem wszystkich wymogów formalnych i merytorycznych określonych prawem (art. 26a ustawy- Prawo o zgromadzeniach) z zastosowaniem norm art. 57 Konstytucji RP i art. 31 Konstytucji RP, i jest niezgodna z art. 9 Konstytucji RP m.in. w kontekście art. 11 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Podkreślić należy, że w toku niniejszej sprawy nie przedstawiono żadnych nowych zarzutów i dowodów odnośnie do sposobu i formy organizowania (...) w latach do 2020 r. ponad te, które były już przedmiotem rozstrzygnięcia w przywołanej powyżej sprawie z odwołania Prezydenta W. od decyzji Wojewody z 25 października 2021 roku i które stanowiły przedmiot oceny Sądu Najwyższego w sprawie I NsNc 247/22.

Sąd Okręgowy podzielił w niniejszej sprawie stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 października 2022 roku, że decyzja Wojewody (...) została wydana z dochowaniem wszystkich wymogów formalnych i merytorycznych określonych prawem – to jest zgodnie z art. 26a ustawy- Prawo o zgromadzeniach. A mianowicie Sąd za Sądem Najwyższym wskazuje, że zgodnie z treścią art. 26a ust. 1 prawa o zgromadzeniach pozwala stwierdzić, że przywołany przepis zawiera wymogi formalnoprawne warunkujące możliwość zwrócenia się organizatora do wojewody o wyrażenie zgody na cykliczne organizowanie zgromadzeń. Pierwszym wymogiem jest tożsamość organizatora, która generalnie nie budzi wątpliwości. Drugim wymogiem jest tożsamość miejsca lub trasy. Wykładnia językowa nakazuje tutaj przyjąć, że musi to być „to samo” miejsce lub „ta sama” trasa. Trzecim wymogiem jest częstotliwość zgromadzeń, co oznacza, że zgromadzenia muszą się odbywać według opracowanego terminarza lub co najmniej raz w roku w dniach świąt państwowych i narodowych. Czwarty wymóg wystąpienia z wnioskiem o wyrażenie zgody na cykliczne organizowanie zgromadzeń dotyczy okresu i celu odbywania się takich wydarzeń – w ciągu ostatnich 3 lat zmierzały one w szczególności do uczczenia doniosłych i istotnych dla historii Polski wydarzeń. Naruszenie jakiegokolwiek podanego wyżej wymogu sprawia, że organizator nie może skutecznie wystąpić z wnioskiem do wojewody o wyrażenie zgody na cykliczne organizowanie zgromadzeń, ponieważ dochodzi wówczas do przerwania nieodzownej cykliczności zgromadzeń. Wymóg odbywania się podobnych wydarzeń w przeszłości i ich szczególny cel spełniony będzie wówczas, gdy zgromadzenia tego rodzaju będą miały co najmniej 3-letnią historię (powinny odbywać się w ciągu ostatnich trzech lat, choćby nawet nie w formie zgromadzeń), a ich celem jest w szczególności uczczenie doniosłych i istotnych dla historii Polski wydarzeń. Wymogiem koniecznym jest więc ustalenie, że zgromadzenia odbywały się już w przeszłości (zob. A. Rzetecka-Gil (w:) Prawo o zgromadzeniach. Komentarz, LEX/el. 2019, art. 26a).

Na tle tych przesłanek w zasadzie tylko jedna z nich była przedmiotem sporu między uczestnikami postępowania, a dotyczyła ona formy zgromadzenia z 2020 roku.

Jak wskazał zasadnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu analizowanego orzeczenia każdorazowo rodzaj wydarzenia, o którym mowa w [art. 26a ust. 1](#) prawa o zgromadzeniach pozostaje taki sam – przemieszczanie się. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w rozpatrywanym przypadku zarówno „marsz” jak i „przejazd” realizowane były na tym samym obszarze, w tym samym corocznym okresie i w tym samym celu. Elementy te w pełni odpowiadają treści decyzji wojewody wyrażającej zgodę na rejestrację (...) jako zgromadzenia cyklicznego. Sąd podziela zatem stanowisko Sądu Najwyższego, iż bez wątpienia warunkom tym odpowiadało też wydarzenie z 2020 r., polegające na przejeździe przejazdu kolumny samochodowej, w szczególności uwzględniając warunki w jakich doszło do tego wydarzenia – to jest w czasie epidemii COVID -19. Przesłanka ta została zatem spełniona.

Uczestnicy nie przedstawili w toku postępowania wszczętego odwołaniem L.L. żadnych nowych dowodów na poparcie podniesionych przez siebie twierdzeń, co do merytorycznej niezasadności badanej Decyzji Wojewody (...). W ocenie Sądu tryb postępowania odwoławczego jest zawężony do badania dowodów przedstawionych bezpośrednio przez uczestników, bowiem ze względu na wiążący Sąd termin do rozpoznania sprawy brak jest podstaw do prowadzenia szerszego postępowania dowodowego w sprawie, w tym prowadzonego z urzędu. Wszystkie przesłanki zatem wydania zgody na zgromadzenie cykliczne zostały spełnione. Co należy podkreślić, nie zostało również wykazane by cel zgromadzenia cyklicznego objętego decyzją wojewody nie był pokojowy, ani by cel ten nie wpisywał się w dyspozycję celu wskazanego w art. 26 a z uwzględnieniem art. 26b ust. 1Poz.

W konsekwencji zdaniem Sądu decyzja Wojewody wydana została zgodnie z art. 26 a i b ustawy Poz.

W efekcie też w ocenie Sądu brak było podstaw do uznania, by decyzja Wojewody naruszała normy art. 57 Konstytucji RP i art. 31 Konstytucji RP, a także jest ona prawidłowa na gruncie art. 9 Konstytucji RP w kontekście art. 11 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5...). Ponownie podkreślić należy, iż wyrażona przez [art. 57](#) Konstytucji RP wolność zgromadzeń zapewnia każdemu obywatelowi prawo do ich organizowania w sposób pokojowy oraz uczestniczenia w nich. Ograniczenie tej wolności może określać tylko ustawa. I właśnie taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 (Europejska Konwencja Praw Człowieka,

EKPC), ratyfikowanej w dniu 19 stycznia 1993 r., każdy ma prawo do swobodnego, pokojowego zgromadzania się, a w myśl ust. 2, wykonywanie tego prawa nie może podlegać innym ograniczeniom niż te, które określa ustawa i które są konieczne w społeczeństwie demokratycznym z uwagi na interesy bezpieczeństwa państwowego lub publicznego, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwu, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób. Zgodnie z orzecznictwem ETPCz, w społeczeństwie demokratycznym prawo do swobodnego pokojowego zgromadzania się jest prawem fundamentalnym, a jego istotą jest możliwość obywateli publicznego wyrażania swoich opinii i sprzeciwu w różnych formach, w tym kwestionowania polityki i decyzji władz, przy czym prawo to nie może być interpretowane w sposób zawężający. Zgromadzenie podlega ochronie z art. 11 EKPCz nawet jeśli jako demonstracja jest uciążliwa, irytująca lub obraźliwa dla osób o innych poglądach, sprzeciwiających się głoszonym przez uczestników manifestacji hasłom. Wyjątkiem jest zgromadzenie, którego organizatorzy lub uczestnicy mają gwałtowne zamiary lub w inny sposób godzą w fundamenty demokratycznego społeczeństwa. Prawo do wolności pokojowego zgromadzania się nie ustaje nawet jeśli w trakcie demonstracji dojdzie do incydentalnych aktów przemocy lub innych karalnych działań ze strony osób trzecich (wyrok ETPCz w sprawie Tatár i Fáber, przeciwko Węgrom z 12 czerwca 2012 r., połączone skargi nr 26005/08 i 26160/08, § 37; § 66). Wymóg uprzedniej notyfikacji, czy wręcz uzyskania zgody na przeprowadzenie zgromadzenia publicznego, uzasadniony kwestiami bezpieczeństwa i porządku publicznego, sam w sobie nie stanowi naruszenia art. 11 EKPCz, chyba że jest on tylko pretekstem do uniemożliwienia korzystania z prawa do pokojowego zgromadzania się zaś władze muszą wykazać że starały się podjąć właściwe działania dla zagwarantowania sprawnego przebiegu zgromadzenia bez względu na jego formę. Obowiązek wcześniejszego zawiadomienia ma zapobiegać zakłóceniom porządku i przestępstwom, a nie jedynie godzić prawa demonstrantów z prawami innych osób, na co pozwala wstępna procedura administracyjna.

Przepisy ustawy PoZ wprowadzające instytucję zgromadzenia cyklicznego tj art. 26 a – 26e były przedmiotem badania zgodności z Konstytucją RP w szczególności art. 57, art. 32. Jak wskazywano powyżej Trybunał Konstytucyjny wyrokiem w sprawie Kp 1/17 nie podzielił wątpliwości co do niezgodności z Konstytucją zakwestionowanych przepisów dotyczących zgromadzeń cyklicznych, wskazując m.in., że wprowadzenie instytucji zgromadzeń cyklicznych jest nowym, dodatkowym sposobem określenia prawnych ram realizacji wolności zgromadzeń. Ustawodawca dokonuje w tym przypadku ingerencji w tę wolność poprzez wskazanie określonych wymogów, po spełnieniu których można uznać zgromadzenie

za cykliczne, oraz przez obowiązek uzyskania zgody właściwego organu na odbycie takiego zgromadzenia.

Trybunał zaznaczył, że jest to ingerencja w wolność zgromadzeń, która ma charakter proporcjonalny i jest konstytucyjnie dopuszczalna, bo została określona w ustawie oraz służy realizacji określonych wartości takich jak bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny. Umożliwia też kształtowanie określonych postaw obywatelskich. Ponadto Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że wprowadzając w ustawie zasadę stosowania prawa nowego wobec zgromadzeń, o których zamiarze organizacji wniesiono zawiadomienia przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, ustawodawca zastosował przepisy przejściowe pozwalające na działanie prawa wstecz. Nowe przepisy umożliwiają realizację wolności zgromadzeń osobom, które zgłosiły organowi gminy zawiadomienie o zamiarze zorganizowania zgromadzenia. Nic nie stoi bowiem na przeszkodzie, by odbyły zgromadzenie w innym miejscu lub innym czasie. Ustawa zmieniająca nie likwiduje też możliwości odbycia zgromadzenia spontanicznego.

Sąd Okręgowy wskazuje również w tym miejscu, iż nie posiada kompetencji do badania prawidłowości orzeczenia TK ani także ewentualnych zarzutów o nieprawidłowo ukształtowanym składzie Trybunału.

Sąd Okręgowy przenosząc powyższe na grunt niniejszego postępowania wskazuje, iż nie dopatrywał się naruszeń zarzucanych przez wnioskodawcę i Prezydenta W. ostatecznej decyzji Wojewody (...). Uczestnicy poza ogólnymi zarzutami i argumentacją nie przedstawiły żadnych dowodów na poparcie prezentowanego stanowiska, zatem należało uznać, że wydając decyzję Wojewoda (...) dopełnił wszystkich wymogów formalnych i merytorycznych określonych prawem (art. 26a ustawy- Prawo o zgromadzeniach).

Odnosząc się do oceny spełnienia przez art. 9 Konstytucji RP w zw. z art. 11 Konwencji, omówionym powyżej Sąd Okręgowy również doszedł do przekonania, że brak jest podstaw do uznania, aby przedmiotowa decyzja naruszała przywołane przepisy, uwzględniając również powyższe rozważania. Jak wynika bowiem definitywnie z treści art. 11 Konwencji ograniczenie wolności zgromadzeń nie jest bezwzględnie wyłączone- może być bowiem wprowadzone ustawą i takie ograniczenie wprowadza ustawa. Poz poprzez instytucję zgromadzenia cyklicznego i w konsekwencji decyzji wyrażającej zgodę na takie zgromadzenie nie sposób było uznać zatem za sprzeczną z przepisami cytowanej Konwencji.

Przesądziwszy powyższą kwestię i przechodząc do badania pozostałych zarzutów podniesionych w odwołaniu wskazać należy co następuje.

Jak wyżej podniesiono wolność zgromadzeń nie jest jednakże wolnością nieograniczoną, a jej ograniczenia muszą wynikać z ustawy i odpowiadać testowi proporcjonalności (a zatem warunkom art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 11 ust. 2 EKPC). Wszelkie ograniczenia wolności zgromadzeń powinny być zatem po pierwsze przewidziane ustawą, a po drugie niezbędne w społeczeństwie demokratycznym dla ochrony innych konfliktujących się wartości (jak wymienione w art. 11 ust. 2 EKPC).

Reasumując, wolność zgromadzeń niewątpliwie jest jednym z fundamentów demokratycznego państwa prawa, jest też dobrem osobistym. Chroniona jest przepisami Konstytucji, Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Nie ma jednakże charakteru bezwarunkowego. Zgodnie ze wskazanymi powyżej przepisami ingerencja władz publicznych ograniczająca wolność zgromadzeń jest dopuszczalna wyłącznie w sytuacjach przewidzianych ustawą.

Taki przypadek zaistniał w niniejszej sprawie.

Ustawodawca bowiem w art. 14 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. 2015, poz. 1485) przewidział podstawę do wydania przez organ gminy zakazu zgromadzenia publicznego.

Stosownie do art. 14 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. – Prawo o zgromadzeniach (zwanej dalej także *ustawą*), organ gminy wydaje decyzję o zakazie zgromadzenia nie później niż na 96 godzin przed planowaną datą zgromadzenia, jeżeli:

- 1) jego cel narusza wolność pokojowego zgromadzania się, jego odbycie narusza art. 4 lub zasady organizowania zgromadzeń albo cel zgromadzenia lub jego odbycie naruszają przepisy karne;
- 2) jego odbycie może zagrażać życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu w znacznych rozmiarach, w tym gdy zagrożenia tego nie udało się usunąć w przypadkach, o których mowa w art. 12 lub art. 13;
- 3) zgromadzenie ma się odbyć w miejscu i czasie, w których odbywają się zgromadzenia organizowane cyklicznie, o których mowa w art. 26a.

Ustawodawca w art. 26 a i następnych ustawy znajdujących się w rozdziale 3a o postępowaniu w sprawach zgromadzeń organizowanych cyklicznie wprowadził instytucję zgromadzeń cyklicznych, zgodę na których organizowanie wydaje wojewoda.

Wskazania wymaga, iż podstawę prawną wydanej przez Prezydenta W., a zaskarżonej decyzji był cytowany wyżej art. 14 pkt 3 ustawy, to jest pozostawanie zgłoszonego przez wnioskodawcę zgromadzenia w kolizji co do miejsca i czasu ze zgromadzeniem

organizowanym cyklicznie. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, zgromadzeniom cyklicznym przysługuje bowiem pierwszeństwo wyboru miejsca i czasu zorganizowania zgromadzenia. Ustawodawca wprowadził zatem zasadę pierwszeństwa zgromadzeń cyklicznych nad innymi zgromadzeniami publicznymi.

Jak wyżej wskazano postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 roku, wydane w sprawie o sygn. akt I NSNc 247/22, przywróciło moc prawną decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 25 października 2021 roku wyrażającej zgodę na cykliczne organizowanie zgromadzenia w celu uczczenia rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości i wyrażenia dumy narodowej na obszarze: od ronda (...) / pl. (...) (prostokąt wyznaczony liniami ulicy: Al. (...) od ronda (...) do wysokości ul. (...), przedłużenie linii ul. (...) w stronę PKiN do tego budynku, z drugiej strony linia wyznaczona ul. (...) do ul. (...) oraz przedłużenie linii wg ul. (...) do budynku PKiN) z planowaną trasą przejścia: Al. (...), most (...), ul. (...) (zejście pętlą z mostu) i ul. (...), ul. (...) z zakończeniem na błoniach Stadionu (...) w W. organizowanych raz do roku w dniu 11 listopada od 2021 do 2023 w godzinach 14.00 - 19.00, a zwołanych przez Stowarzyszenie (...).

Tymczasem zgłoszone przez wnioskodawcę i uprzednio zarejestrowane zgromadzenie miało się odbyć od godziny 23.30 dnia 10 listopada br. do godziny 22.00 dnia 11 listopada 2022 r., na rondzie (...) w W. z przemarszem al. (...), rondem (...), mostem (...) na błonia stadionu (...). W zawiadomieniu wskazał, iż w zgromadzeniu tym weźmie udział 20.000 osób, a jako cel określił, że jest to „świętowanie niepodległości pod hasłem (...)

Porównując zakres czasowy oraz terytorialny obu zgromadzeń stwierdzić należało, iż zgłoszone przez wnioskodawcę zgromadzenie miało odbyć się w miejscu i czasie, w którym odbywa się wyżej opisane zgromadzenie organizowane cyklicznie.

Sąd miał na względzie, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 05 stycznia 2001 r. (*III RN 38/00, OSNAPiUS 2001, Nr 18, poz. 546*), decyzja o zakazie zgromadzenia może zostać wydana dopiero po starannym wyjaśnieniu stanu sprawy (na ile to jest możliwe w zakreślonym czasie), a przy tym zawierać przekonujące uzasadnienie.

Nie sposób było jednak uwzględniając powyższe ustalenia uznać za zasadnego zarzutu, jakoby organ gminy wydał decyzję bez dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Analiza tras przejścia obu zgromadzeń wskazuje, iż są one takie same- obejmują przemarsz tymi samymi ulicami, na takich samych ich odcinkach.

W ocenie Sądu bez znaczenia pozostawał przy tym fakt, iż zgromadzenie cykliczne odbywać się będzie w krótszym czasie niż zgromadzenie zgłoszone przez wnioskodawcę, bowiem niewątpliwie oba te zgromadzenia obejmować będą ten sam przedział godzinowy od

14.00 do 19.00 w dniu 11 listopada 2022 roku. Co istotne analizowany przepis nie wskazuje, by oba zgromadzenia miały odbywać się dokładnie w „tym samym” czasie. W efekcie dokonując wykładni tego przepisu uznać należało, że dla wypełnienia przesłanki wskazanej w art. 14 pkt 3 ustawy wystarczy, by zgromadzenia te czasowo się ze sobą choćby częściowo pokrywały. Co warte podkreślenia zgromadzenia, którego uczestnicy będą przemieszczać się ulicami miasta, a oba analizowane zgromadzenia zakładały przemarsz uczestników w/w ulicami Warszawy, charakteryzują się tym, iż nie sposób przewidzieć, w którym konkretnie miejscu jego uczestnicy się znajdować w danym czasie. Zaznaczenia wymaga również, iż artykuł 14 ustawy prawo o zgromadzeniach nie upoważnia do wydawania decyzji zawierających normę nakazującą jakieś zachowanie uczestników zgromadzenia np. zmianę terminu czy warunków zgromadzenia (por. wyr. TK z 16.3.1994 r., [W 8/93](#), OTK 1994, Nr 1, poz. 18). W efekcie organ wydając decyzję nie był władny z urzędu dokonać jakiejkolwiek modyfikacji w zakresie czasu i miejsca, w jakich miałyby się odbyć zgromadzenie zgłoszone przez wnioskodawcę.

Co należy podkreślić wnioskodawca powołując ogólny zarzut niedokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego czy też oparcia jej na niepełnym materiale dowodowym nie wskazał, w jakim konkretnie zakresie inicjatywy dowodowej organ zaniechał i co ważniejsze by prowadzić ona mogła do odmiennych ustaleń. Sam odwołujący nie wskazał w jakim zakresie wadliwe było uznanie, iż miejsce i czas obu zgromadzeń się pokrywa, dowodów na tę okoliczność również nie przedłożył.

Reasumując Prezydent W. zasadnie uznał, iż wypełniona została przesłanka wskazana w art. 14 pkt 3 cytowanej ustawy warunkująca wydanie decyzji o zakazie organizacji zgromadzenia zgłoszonego przez wnioskodawcę.

Przy tym nie mogło ująć uwadze Sądu, iż Prezydent W. zobowiązany był do wydania decyzji o zakazie organizacji zgromadzenia w terminie 24 godzin do czego obligował go z art. 26b ust. 3 ustawy.

Jak wynika bowiem z art. 26b ust. 2 ustawy Prawo o zgromadzeniach wojewoda, jednocześnie z wydaniem decyzji w przedmiocie zgody na cykliczne organizowanie zgromadzeń, udostępnia na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej informację o miejscu i terminach zgromadzeń organizowanych cyklicznie oraz informuje o wydaniu decyzji organ gminy, na terenie której ma się odbyć zgromadzenie cykliczne.

Zgodnie zaś z art. 26b ust. 3 cytowanej ustawy jeżeli wojewoda wydał zgodę na odbycie zgromadzenia cyklicznego w miejscu i czasie, w których miało się odbyć inne zgromadzenie, organ gminy, w ciągu 24 godzin od otrzymania informacji, o której mowa w

ust. 2, wydaje decyzję, o której mowa w [art. 14 pkt 3](#). Co istotne z mocy art. 26b ust. 4 w przypadku niewykonania przez organ gminy obowiązku, o którym mowa w ust. 3, to wojewoda wydaje niezwłocznie zarządzenie zastępcze o zakazie zgromadzenia.

W analizowanej sprawie termin 24 godzin liczyć należało od godziny 14.24 w dniu 21 października 2022 roku (piątek), gdy do Prezydenta W. – dokładnie urzędu W.-wpłynęła informacja o wydanym przez Sąd Najwyższy postanowieniu z dnia 20 października 2022 roku, na skutek którego decyzji wojewody z 25 października 2021 roku przywrócona została moc prawna.

Jednocześnie w ocenie Sądu obowiązek wynikający z przepisu art. 26b ust. 3 ustawy prawo o zgromadzeniach wydania w terminie 24 godzin od otrzymania informacji o decyzji wojewody o zakazie zgromadzenia zgłoszonego przez wnioskodawcę, które miałyby się odbyć w miejscu i w czasie zgromadzenia cyklicznego, w zakresie którego wydana została następnie decyzja wojewody, wykluczał możliwość zastosowania trybu naprawczego przewidzianego w art. 12 ustawy Prawo o zgromadzeniach.

Jak wynika bowiem jednoznacznie z treści art. 12 ust. 1 tej ustawy odnosił się on do sytuacji, jeżeli wniesiono zawiadomienia o zamiarze zorganizowania dwóch lub większej liczby zgromadzeń, które mają zostać zorganizowane chociażby częściowo w tym samym miejscu i czasie, w szczególności w odległości mniejszej niż 100 m pomiędzy zgromadzeniami, i nie jest możliwe ich odbycie w taki sposób, aby ich przebieg nie zagrażał życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu w znacznych rozmiarach, o pierwszeństwie wyboru miejsca i czasu zgromadzenia decyduje kolejność wniesienia zawiadomień. (...) Artykuł ten w zdaniu trzecim stanowi przy tym, iż zgromadzeniom, o których mowa w [art. 26a](#), przysługuje pierwszeństwo wyboru miejsca i czasu zorganizowania zgromadzenia. Z mocy art. 12 ust. 2. w przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ gminy niezwłocznie wzywa, telefonicznie i za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do zmiany miejsca lub czasu zgromadzeń organizatorów zgromadzeń, którym nie przysługuje pierwszeństwo wyboru miejsca i czasu, o którym mowa w ust. 1.

W ocenie Sądu wykładnia tego przepisu prawa dokonana z uwzględnieniem również brzmienia art. 14 oraz art. 26b ust. 3 i art. 26e analizowanej ustawy prowadzi do wniosku, iż w sytuacji stwierdzenia kolizji już zarejestrowanego zgromadzenia ze zgromadzeniem cyklicznym, co do którego wydana została następnie decyzja wojewody lub decyzja ta odżyła na skutek następczego uchylecia orzeczeń ją uchylających, organ gminy nie miał obowiązku przeprowadzenia postępowania naprawczego przewidzianego w art. 12 ust. 2 tej ustawy.

W efekcie skoro na skutek wydania postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 roku przywrócona została moc prawna decyzji Wojewody (...) nr WSO1.6110.1.2.2021 z dnia 25 października 2021 roku, organ gminy zobligowany był do zastosowania trybu przewidzianego w cytowanym wyżej art. 26b ust. 3 i wydania decyzji o zakazie zgromadzenia zgłoszonego przez wnioskodawcę na podstawie art. 14 pkt 3 ustawy.

W konsekwencji za bezpodstawne uznał Sąd zarzuty wnoszącego odwołanie odnoszące się do naruszenia przepisów ustawy Prawo o zgromadzeniach, jak i przepisów ustawy kodeks postępowania administracyjnego. Podobnie nie sposób było uznać, by decyzja Prezydenta W. stanowiąc realizację obowiązków ustawowych, w zakresie w jakim przepisy ustawy Prawo o zgromadzeniach przewidywały ograniczenie wolności zgromadzeń, naruszała przepisy Konstytucji- w tym art. 31 i 57 oraz przepisy Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Finalnie wskazać należy, że wydana przez Prezydenta W. decyzja o zakazie, skarżona w niniejszej sprawie nie ingeruje nadmiernie czy niezasadnie w zasadę wolności zgromadzeń. Treść skarżonej decyzji odpowiada prawu, art. 26e oraz art. 14 pkt 3 PoZ oraz zasadom ochrony zdrowia, życia i mienia. Skarżący może skorzystać z prawa do wolności zgromadzeń tym samym czasie, a jedynie w innym miejscu, nie kolidującym z trasą zgromadzenia cyklicznego lub odpowiednio w tym samym miejscu lecz w innym czasie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji w punkcie 1.

O kosztach postępowania w pkt. 2 sentencji postanowienia orzeczono w oparciu o przepis art. 520 § 1 k.p.c., wyrażający zasadę, iż każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sędzia Ewa Bartnik - Suchecka